

[Leth Mouritzen.]

ærede Indenrigsministers mange Udtalelser om, at Byggeri er den eneste Mulighed for en Afhjælpning af Bolignøden, men de fleste havde dog vist ventet, at Regeringen trods alt indsaa Nødvendigheden af midlertidige Foranstaltninger, indtil dette Byggeri kom i Gang og fik Mulighed for at øve nogen Indflydelse. Det er efter min Mening Regeringens Fejl, at den ikke i dette Forslag vil erkende, at der længe har bestaaet en unormal Situation, der burde have været bekæmpet med ekstraordinære Foranstaltninger, og at der fortsat vil være en Overgangsperiode, hvis Længde vanskeligt kan overskues, og som nødvendigvis maa reguleres gennem en særlig Lovgivning, der kan gribe afgørende ind i Fordelingen af den forhaandenværende Boligmasse.

Det første Forsøg, som den tidligere Regering gjorde i denne Retning med Loven om tvungen Boliganvisning af 22. August 1945, var en ringe Begyndelse. Loven har nu virket et Aar, og der var efter de Erfaringer, som er gjort i Arbejdet i Forbindelse med den stadig stigende Bolignød, al Grund til at tage Loven op til en Revision og en videre Udbygning. Regeringen har imidlertid ganske overset saadanne Betragtninger, selv om de ofte er blevet fremført fra forskellig Side, og man har valgt den passive Holdning at forlænge Loven uden Ændringer.

Det maa derfor være mig tilladt her i Dag at forespørge den højtærede Indenrigsminister: Erkender Regeringen ikke i Lighed med den tidligere Regering, at der bestaar en Overgangsperiode i Boligsituationen, som maa imødegaas med særlige Foranstaltninger, og erkender Regeringen ikke, at Bolignøden har udviklet sig i uheldig Retning siden den 22. August 1945? Mener Regeringen ikke, at Byggevanskelighederne i en længere Aarrække vil hindre, at Bolignøden kan afhjælpes ved Byggeri? Ved den højtærede Regering overhovedet, hvorledes Boligforholdene er her i Landet, og hvilket øjeblikkeligt Behov der nødvendigvis maa tilfredsstilles omgaende?

Nu mener jeg, at disse Spørgsmaal er saa alvorlige, at de ikke, som det tidligere er sket, kan affærdiges med intetsigende Bemærkninger som: „Det lyder kønt i visse Øren at snakke om Boligrationering“, eller, som den højtærede Indenrigsminister udtrykte sig i den berømmelige Tale til Grundejerne: „Jeg tror ikke engang, at Hr. Leth Mouritzen, selv om man gav ham al den Tid, han ønskede, og alt det Papir, han ønskede at bruge, vilde være i Stand til at faa det

helt rigtige Tal frem for, hvor stor Bolignøden er“. Til dette sidste vil jeg blot bemærke, at det er den højtærede Indenrigsminister, som har Pligt til at udregne Bolignødens Omfang, og som har Adgang til at benytte de Instanser, der findes hertil, og ikke mig, som er henvist til at bruge det intetsigende Materiale, som i dette Forhold udsendes af Det statistiske Departement.

En blot og bar Forlængelse af den nu-gældende Lov om Boliganvisning vilde efter mit Partis Opfattelse kun være forsvarlig, dersom det kan dokumenteres af Regeringen efter en særlig Undersøgelse, at Bolignøden har kulmineret, at Efterspørgselen efter Lejligheder ikke er væsentlig stor, at Sammenbunkningen i de smaa Lejligheder ikke er uforsvarlig, og at Byggeriet har Muligheder for i en nær Fremtid at afhjælpe de bestaaende Misforhold. Jeg havde ventet en saadan Redegørelse i Bemærkningerne til Lovforslaget; det vilde have været en Begrundelse for at forlænge Loven uændret. I Stedet for erkendes det i Bemærkningerne, at „Boligsituationen stadig er meget vanskelig“, uden at der tages nogen som helst Stilling til Udviklingen i f. Eks. det sidste Aar. Man kan ikke undgaa et faa det Indtryk, at Regeringen venter sin snarlige Afgang og udskyder dette Problem som saa mange andre til „den Tid efter os, hvor Syndfloden kommer“.

Det er min Opfattelse, at der allerede er gaaet megen Tid til Spilde, hvori der kunde være foretaget betydningsfulde Undersøgelser. Allerede under Finanslovdebatten i Begyndelsen af December opfordrede jeg den højtærede Indenrigsminister til at foretage Beregninger over Beboelsestætheden paa Grundlag af Folketællingen pr. 5. November 1945, idet man for første Gang i flere Aar her havde et virkeligt Materiale at lægge til Grund for en Bedømmelse af Boligforholdene i Landet. Hvad er Aarsagen til, at dette ikke er sket? Er det Regeringen, som ikke ønsker at kende de virkelige Forhold, fordi man nødigt vil drage Konsekvensen heraf, eller er det Kræfter, der ligesom Grundejerne ønsker at fastslaa, at nu er Vanskelighederne overstaaet, nu kan man godt afskaffe Restriktionerne, nu kommer det storstilede Byggeri, der skal klare alt, som staar bag Hemmeligholdelsen af de virkelige Forhold? Dersom Ministeren havde ladet foretage en virkelig Undersøgelse, tror jeg ikke, det havde været muligt at være saa imødekommende over for Grundejernes hede Længsler efter at vende tilbage til de gamle Tilstande fra den gyldne Tid før 1939.